

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

21 ΜΑΪΟΥ 1864

ΟΙ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΑΙ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ

- 1- ΛΙΒΑΔΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
- 2- ΠΥΛΑΡΙΝΟΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ
- 3- ΤΥΠ- ΔΟΤΟΡΑΤΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
- 4- ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ ΙΩΣΗΦ
- 5- ΖΕΡΒΟΣ ΗΛΙΑΣ

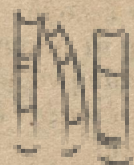
- 6- ΔΟΜΕΝΕΓΙΝΗΣ ΝΑΘΑΝΑΗΛ
- 7- ΤΥΠ- ΙΑΚΩΒΑΤΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
- 8 ΚΑΡΟΥΣΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
- 9- ΠΑΗΣΗΣ ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ
- 10- ΔΟΜΕΝΕΓΙΝΗΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚ-

Ρόδα τιμής άμάραντα, ανοίξεως ώραιας,
 έλευθερίας σκαπανείς, τιτάνες τής ιδέας,
 άστéρες που τή λάμψη σας ό χρόνος δέν θά σβύση,
 έρχετ' ή Μούσα ταπεινή νά γλυκοτραγουδήση
 τή μνήμη σας τήν ιερά που τò Νησί στολίζει
 κι' άτίμητα προνόμια στό χώμα του χαρίζει.

Ω ήρωες και μάρτυρες πολυετών αγώνων!
 Ω σεις που με την δύναμιν του πνεύματός σας μόνον,
 άντέστητε εις ισχυράς
 τυραννικάς θελήσεις
 κι' Έπτά Παρθένων σιδηράς
 έθραύσατε άλύσεις,

ποτέ δέν θά πεθάνετε! Η μνήμη σας θά ζεί
 σ' αιώνα νά τήν προσκυνούν οι έλευθερομένοι!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

**Ὁ Γιάννης κι' ὁ Μαρῆς
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.**

Γ.— Εἶδες μορφὲς παράδιασα στὴ μπροστινὴ σελίδα ;
Εἶδες ἀνθρώπους τὸ χωριὸ πῶβγανε τότες ;
Μ.— Εἶδα !
Γ.— Κι' ἂν εἶδες ποῦ νὰ μὴν ἰδῆς τὸν ἥλιο ποῦθε βγαίνει,
πῶς τώρα νὰ συμβαίνει
νὰ μὴ γεννιέται σὰν αὐτοὺς κανέναν πλέον ἄλλος
μεγάλος εἰς αἰσθήματα κι' εἰς ἔργα πῶς μεγάλος ;

Γιατὶ αὐτοὶ νὰ γεννηθοῦν φωστῆρες ἐν αἰσθήματι
καὶ ἥρωες ἀτρόμητοι ἐν ἐθνικῷ κινήματι,
κι' εμεῖς πῶγεννηθήκαμε ὀλίγον μετὰ τούτους,
νὰ μὴ μπορεῖ νὰ φθάσουμε τὸ ὕψος τοῦ μυαλοῦ τους
ἀλλὰ πτωχοὶ καὶ ταπεινοὶ ἐν πνεύματι καὶ λόγῳ
νὰ προσηλυτιζόμεθα στὴ Μέκκα ἐν συλλόγῳ ;

Γιατὶ αὐτοὶ γενόμενοι στὴ γνώμη τους θυσία
ἐδίωξαν ἀπὸ δάθνε κοιζάμου Προστασία
καὶ σὺ ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὸ ἴδιο σόι,
νὰ γεννηθῆς τόσον βαρὺς
σὲ τρόπο ποῦ νὰ μὴ μπορῆς
νὰ διώξης ἀφ' τῆ μύτη σου τὴ μυῖγα ποῦ σὲ τρώει ;

Γιατὶ κι' ἡ νέα γενεὰ τῆς πρώτης νὰ μὴ μοιάσῃ
στὸ αἶσθημα, στὸ φρόνημα, στὸ πνεῦμα καὶ στὴ δόξα,
ἀλλὰ ὁ νέος ἄνθρωπος, ἄλλοῦ, Μαρῆ, νὰ ῥέπῃ
καὶ διαρκῶς δολλάρια στὸν ὕπνο του νὰ βλέπῃ ;

Γιατὶ κι' ἐτούτος ὁ λαὸς ὁ ἔκπαλοι μεγάλθυμος,
μεστὸς φιλοτιμίας,
νὰ γίνῃ τόσον ῥάθυμος
μὲ τὰς κληρονομίας
ποῦ μ' ὄσο κι' ἂν ἐμπαίξεται καὶ νὰ περιφρονεῖται,
δυσκόλως συγκινεῖται ;

Γιατὶ νὰ λείπουν οἱ σοφοὶ
μὲ τ' ἀποφθέγματά τους ;
Γιατὶ τὸ πνεῦμα νὰ ταφῆ
μὲ τοὺς Ἰακωβάτους
καὶ ν' ἀνατεῖλῃ ἐποχὴ ποῦ πνεῦμα νάχουν μόνον
οἱ δρῶντες εἰς τὰ στάδια χρηματικῶν ἀγῶνων ;

Γιατὶ Τυπάλδοι καὶ Ζερβοὶ
νὰ λείψουν ἀφ' τῆ μέση,
καὶ ἡ πατριδὰ μας βουβῆ
φορῶντας Μέκας φέσι,
ποτὲ νὰ μὴν ἀκούεται τῆ γνώμη της νὰ δίνῃ
ἐκεῖ ποῦ ἐθριάμβευσαν οἱ ῥήτορες ἐκεῖνοι ;

Ἄσῆκω μίλησε καὶ σὺ
καὶ πῶς μωρὲ ψαφῆμι,
γιατὶ νὰ χάσῃ τὸ Νησι
τῆ σοβαρὰ του φήμη
ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐξέλειψαν ἐκείνες ἡ σοφίες,
κι' ἦλθαν οἱ χρυσοκάνθαροι μὲ τῆς φωτογραφίες ;

Γιατὶ σοφὲς νὰ βγαίνουνε τῶν παλαιῶν ἢ χάρες
μ' ἑλληνικὰ φρονήματα, μ' ἑλληνικὴ στοργὴ
καὶ τώρα νὰ σκορπίζονται τῶν νέων ἢ δεκάρες
κι' αὐτὲς νὰ θριαμβεύουνε ἐν μεγαθύμῳ γῆ ;

Τὴ ῥάτσα ἦταν ἡ παλιὰ, τὴ ῥάτσα εἶν' ἡ ἐτόνη !
Ἡ μὲν ἐξῆρσε θάλλουσα εἰς αἰσθημάτων πλοῦτι,
ἡ δὲ ἀρέσκειται νὰ ζῆ μεστὴ ἐκ φρονημάτων
διὰ τὴν διαχείρισιν τῶν κληροδοτημάτων !

**Γεγονότα τῆς ἡμέρας
κι' ἡ Βουλὴ μὲ τοὺς πατέρας.**

Γ.— Ἐπὶ τέλους ὁ Λευτέρης τὴν ἀνοίγει τὴ Βουλὴ
καὶ τοὺς Κορητες τοὺς πετάει καὶ τὸ ζήτημα τὸ λεί.
Δὲν εἶν' ὦρα γὰ πολέμους ; κι' ὄσῳ νάχῃς τὸν Ἐντοῦ,
κατεβαίνουνε τὰ φέσια βροχηδὸν ἀπὸ παντοῦ
κι' ἂν μετὰ τῆς Ἰταλίας
ἔχουν ἄλλας ἀφορμὰς,
δέθουνε μετ' εὐκολίας
ἀπαξάπαντας ἡμᾶς.

Ὅσο, βρὲ Μαρῆ, κι' ἂν εἶσαι διοργανωμένος χάχας,
πάντοτε τὰς ψευδομάχας
τῶν Θεβῶν νὰ προτιμᾶς.
Τῆς ἀληθινῆς τῆς ἔξερεις καὶ νὰ μὴν τῆς πιθυμᾶς.
Μὴν ποθῆς νὰ σὲ πονοῦνε
κυλισμένον σ' αἵματα !
Ἄφινε νὰ σ' ἐπαινοῦνε
νικητὴ στὰ ψέματα !

Μ.— Λένε τώρα, μωρὲ Γιάννη, πῶς κι' ὁ Ἄγγλος ξεκινᾷ
λόγῳ τῆς ἀνωμαλίας νὰ τρουπώσῃ πουθενά,
ναῦρη πᾶνεμο κι' ἐκεῖνος σ' ἄλλο Τούρκικο νησι
ἢ σὲ χώρα ποῦχες βλέψεις ἀπ' ἀνεκαθεν καὶ σὺ
ἀλλὰ λόγῳ τῆς ἀλλοίας τῶν πραγμάτων σου φορᾶς,
οὔτε τὸν καπνὸν τῆς πλέον δὲν σ' ἀφίνουν νὰ τυρᾶς !

Λένε πῶς στὴν Ἀλβανία
ξαναρχίζουν μὲ μανία
ἀγριότερες σκηνές,
κι' ἐπειδὴ κι' αὐτὸ μᾶς θίγει,
ἡ Βουλὴ μας νὰ π' ἀνοίγει
καὶ θὰ γδοῦμε τέλος πάντων τί θὰ πῆ κι' ὁ Τετενὲς.

Ὁ μεσίας, ὁ ἀπόγῳς διπλωματικῶς παλαιῶν,
λένε πῶς μὲ τὴν Ἀγγλίαν δὲν συνεννοεῖται πλέον
καὶ μᾶς θέλει ν' ἀκλουθᾶμε
στὸ ἔξῃς τὸ Γερμανό,
καὶ τὰ πράματα νὰ πᾶμε
μία σὶ καὶ μία νὸ !

Ὁ μεσίας τὴν ἀνοίγει τὴ Βουλὴ τῆ γνωστικῆ,
κι' ἂν ἀκούσῃς πῶς κι' οἱ Κορητες παρεκάθησαν ἐκεῖ
ὄψισμένως, συμπολιτῆ,
δίχως νὰ σοῦ πῶ πολλά,
κάποιος θᾶμπη καὶ στὴν Κορῆτῃ
νὰ καθίσῃ γιὰ καλὰ.

Τὶ σπουδαῖα γεγονότα
ποῦ συμβαίνουν σὰν καὶ πρῶτα
στὸ πολυπαθὲς μας κράτος.
Μᾶς ἀρπάζουν ἀπὸ δῶθε, μᾶς ἀρπάζουν ἀπὸ κεῖ,
ἀλλ' ἄς πᾶν ἐπὶ τέλους στὴ βουλὴ κι' ὁ Χαριτάτος
νὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ μὲ τὴν ἀγοροφυλακῆ.

Λένε πῶς κι' ἡ Βουλγαρία
ἐτοιμάζετ' ἡ κυρία
γιὰ τὰς βλέψεις της κι' αὐτῆ.

Γ.— Λένε καὶ γὰ τὸ Ληξούρι πῶς κι' ἐκεῖνο θὰ σκεφτῆ
καὶ θὰ λάβῃ ἀποφάσεις σοβαρὰς ἢ Παλικῆ
τώρα ποῦ τὸ δημαρχεῖον καταργεῖται κι' ἀπὸ κεῖ.

Λένε πῶς καὶ ἡ Αὐστρία ἐξοπλίζεται, Μαρῆ.

Μ.— Λένε πῶς κι' ὁ Κοσμετάτος σιάσιν ἄφογον τηρεῖ
καὶ ποσὸς δὲν ἔναφου ἂν θὰ βγῆ ἢ δὲν θὰ βγῆ
ἐνεκα τοῦ τῆ προβλεπόμενης ἢ τῆν ἔκλογῃ.
Γ.— Λένε καὶ γὰ τὴ Ρωσσία πῶς θὰ πιάσῃ τὰ μουγάζια.
Μ.— Λένε πῶς καὶ ὁ Ἑμερσῆτος ἔκρινε τὰ κακὰ ἔργα
κι' εἶπε στοὺς Φιλελευθέρους ποῦ τὸν ἐκοῦσαν ἐκεῖ,
πῶς ἀποχρεῖτε τελεῖτε ἀπὸ τὴν ποταμῆ.

ΚΑΤΑΧΡΑΤΕΙΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ZIZANION

ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Μετά τας δύο αναθεωρητικὰς Βουλὰς, καὶ τὰς τελευταίας ἐκλογὰς τοῦ Μαρτίου ἐξ ὧν ἐξήλθεν ἡ τακτικὴ ἐθνικὴ ἀντιπροσωπεία καὶ ἀνοψώθη πανίσχυρος διὰ πλειοψηφίας πρωτοφανοῦς ἐν τοῖς κοινοβουλευτικαῖς χρονικοῖς τῆς χώρας, ὁ ρυθμιστὴς καὶ κατευθυντὴς τῆς ἐπαναστάσεως κ. Βενιζέλος, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὁ πολιτικὸς σάλος ἐκόπασε καὶ ἡ ἐπὶ τινα χρόνον παρεκκλινάσα μηχανὴ τῆς ἐλληνικῆς πολιτείας, εἰσέρχεται ἤδη εἰς τὴν κανονικὴν, τὴν ὁμαλὴν αὐτῆς τροχίαν.

Σήμερον ἀνοίγουσιν αἱ πύλαι τοῦ Βουλευτηρίου πρὸς ἐναρξίν τῶν νομοθετικῶν ἐργασιῶν, ἀλλὰ πρὶν ἢ τούτων ἐπιληφθῆ ἡ Κυβέρνησις, ἔχει νὰ παρακάμψῃ τὸν σκόπελον τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, τὸν ἀνακύψαντα ἐκ τῆς ἐν Ἀθήναις ἀποστολῆς τῶν Κρητῶν πληρεξουσίων, οἵτινες ἐπιμένουσι νὰ εἰσέλθωσιν ἀκωλύτως εἰς τὸ ἐλληνικὸν Κοινοβούλιον καὶ παρακαθήσων ἐν τοῖς βουλευτικαῖς ἐδωλοῖς.

Κατὰ τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν, παρουσιάζεται νῦν εὐκαιρία πλέον ἢ κατάλληλος πρὸς ὀριστικὴν ἐπίλυσιν τοῦ ἀπασχολούντος αὐτοὺς καὶ τὸ ἐλεύθερον Κράτος ζητήματος καὶ πρὸς πραγμάτωσιν τῶν εὐγενῶν αὐτῶν ἐθνικῶν πόθων, νῦν, ὅτε ἡ Τουρκία εὐρίσκειται περιπεπλεγμένη εἰς πόλεμον μετὰ μεγάλῃς εὐρωπαϊκῆς Δυνάμεως, ὁ στόλος αὐτῆς περίτρομος ἐνεκλείσθη ἐν τοῖς Δαρδανελλίοις ἀποφεύγων ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ πῦρ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἡ Ἰταλία, θραδέως, ἀλλὰ λελογοισμένως καὶ ἀσφαλῶς ἐνεργήσῃ, καταλαμβάνει μίαν πρὸς μίαν τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου καθαρίζουσα αὐτὰς ἐκ τῆς πολυχρονίου λύμης τῆς τουρκικῆς αὐθαίραϊας καὶ κακοδοτικῆσεως.

Ἄλλ' ἡ ὑπεύθυνος Κυβέρνησις τοῦ κράτους, ἔχει ἀλλοίαν τῶν πραγμάτων ἀντίληψιν μὴ θεωροῦσα τὴν ἐποχὴν ταύτην κατάλληλον ὅπως δεχθῆ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἡρωϊκῆς μεγαλονήσου, φοβευμένη μήπως περιπλανώμενη εἰς πόλεμον μετὰ τῆς γείτονος ἐπικρατείας, ἦτις, ἀδυνατοῦσα νὰ ἀντιμετρηθῆ πρὸς τὴν κολαφίζουσαν αὐτὴν καὶ λακπατοῦσαν Ἰταλίαν, θὰ στρέψῃ ἴσως ἕλκην αὐτῆς τὴν λύσσαν ἐναντίον τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος.

Ποῖοι εὐρίσκονται ἐν τῇ ἀλήθειᾳ καὶ ἔχουσιν ὀρθὴν τῶν περιστάσεων τὴν ἀντίληψιν, οἱ Κρήτες καὶ οἱ τὸ διάδημα αὐτῶν ἐπικροτοῦντες, ἢ ὁ ὑπεύθυνος κυβερνήτης τοῦ κράτους, οὗ τοῦ παρόντος νὰ ἐξετάσωμεν καὶ πιθανὸν τοῦτο νὰ δείξῃ ἡ φυσικὴ τῶν γεγονότων ἐξέλιξις.

Ἐν μόνον ἐνταῦθα δύναται τις νὰ ἐρωτήσῃ: Ἄρα γε καὶ ἐὰν γείνωσι δεκτοὶ οἱ Κρήτες ἐν τῇ Βουλῇ καὶ ἐὰν μὴ περιέλθωμεν εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν τούτου ἐνεκεν μετὰ τὴν Τουρκίαν, λύεται ῥιζικῶς τὸ ζήτημα, τὸ ἀφορῶν ἔχει μόνον τὰς δύο ἀμέσως ἐνδιαφερομένους πολιτείας Ἑλλάδα καὶ Τουρκίαν ἀλλὰ καὶ τὰς εὐρωπαϊκὰς Δυνάμεις καὶ ἐπιμένως φέρει διεθνή χαρακτῆρα καὶ ἡ λύσις αὐτοῦ χρήζει διεθνούς ἀναγνώρισεως;

Ἀνεξαρτήτως τῆς ὀρθῆς ἢ πεπλαγῆνης γνώμης τοῦ Βενιζέλου, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐπαινήσωμεν τὴν ἰσχυρὰ αὐτοῦ ἐπιβολὴν τῶν ἐπιβολῶν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὸ σθένος ἐπὶ ὧν ἀντιτάσσεται κατὰ τῶν ψηφισμάτων νὰ ρυθμισθῶσιν τὴν Κυβέρνησιν καὶ νὰ παρασύρωσιν αὐτὴν εἰς μέτρα, ὅτινα θεωρεῖ ἀσύμφορα ἐθνικῶς καὶ ἀστοχα πολιτικῶς.

Μία τῶν πρωτίστων ἀρετῶν τοῦ διέποντος τὰς τύχας κράτους τινος, εἶναι ἡ σιδηρὰ θέλησις, δι' ἧς ἀπαρεγκλιτῶς ἐφαρμόζει τὰ μέτρα ἐκεῖνα, ἅτινα κρίνεται ὀρθὰ καὶ ὠφέλιμα εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν τῆς χώρας, πρὸ οὗ δεινῶς ὑποχωρῶν, ἀδιαφορῶν διὰ τὰς τυχόν γενομένας δυσαρεσκείας καὶ ἐπικρίσεις καὶ θραύων πᾶσαν ἀντίστασιν.

Οἱ δεξιοὶ πολιτευταὶ δέον νὰ ἠγῶνται τῶν λαῶν, ἄγοντες αὐτοὺς καὶ οὐχὶ ἀγόμενοι ὑπὸ τούτων, δίδοντες αὐτοῖς τὸν προσήκοντα τόνον εἰς τὴν πολιτικὴν κίνησιν καὶ ρυθμίζοντες τοὺς πόθους καὶ τὰς βλέψεις αὐτῶν συμφώνως μετὰ τὰ πράγματα, μετὰ τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ μετὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔστω καὶ ἂν αὕτη εἶναι πικρὰ.

Τῶν δημαγωγῶν, τῶν λεγόντων εἰς τὰ πλήθη οὐχὶ τὰ ὀρθὰ καὶ τὰ συμφέροντα, ἀλλὰ τὰ ψευδῆ καὶ τὰ ἀρέσκοντα, ἔχουσι λάθει πικρὰν πείραν οἱ λαοὶ, πρὸ πάντων δὲ ἡ τε ἀρχαία καὶ νεωτέρα Ἑλλάς. Ὁ ἀτυχὴς πόλεμος τοῦ 1897 ὀφείλεται εἰς τὴν ἔλλειψιν σθένους ἐκ μέρους τῆς τότε Κυβερνήσεως παρασυρθεῖτης ὑπὸ τῆς λαϊκῆς ὀρέξεως καὶ μὴ δυναθείσης νὰ χαλιναγωγῆσῃ καὶ κατευνάσῃ αὐτήν.

Πρὸς τὴν πολιτικὴν ταύτην ἐπιβολῆς, τῆς σθεναρᾶς βουλήσεως, τῆς πραγματικότητος καὶ τοῦ ἀκλονήτου χαρακτῆρος, πολιτικῆς, ἧς ἔχει ἀνάγκη τὸ ἐλληνικὸν κράτος, ὀφείλουσιν νὰ προσαρμοσθῶσιν οἱ νέοι πολιτευταὶ, οἵτινες ἀποδίδουσι εἰς τὴν διοίκισιν τῶν κοινῶν καὶ ἐλπίζουσι ἡμέραν τινα νὰ διαδεχθῶσι τὸν Βενιζέλον, ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι πάντοτε πρωθυπουργὸς ἐν τῇ Κυβερνήσει τῆς χώρας.

ΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΟΔΩΝ

Ἐπὶ ἤρξεν ἀναντιρρήτως ἡμαρτημένη ἡ ὀνοματοθεσία τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως καὶ τὸ ἔργον τῆς κατ' ἐντολὴν τῆς Δημ. ἀρχῆς συνελθούσης ἐπιτροπῆς πρὸς τοῦτο, κατεδικάσθη ἔκτοτε ὡς ἀποτυχόν.

Ἡ ὀνοματολογία τῶν ὁδῶν μᾶς πόλεως, ἀποσκοπεῖ πρὸ παντὸς δεβναίως τὴν διευκλύνσιν τῆς ἀνευρέσεως τῶν διαφόρων μερῶν καὶ οἰκιῶν καὶ δὴ ἐν ταῖς μεγάλας καὶ πολυπληθεῖς πόλεσι, οὐχ ἦττον ἕμως καὶ πολλοὺς δευτερεύοντας ἐξυπηρετεῖ σκοποῦς ἀποτελοῦσα στοιχεῖον ἐκπολιτιστικοῦ εὐτρεπισμοῦ καὶ ὑπομνησκούσα ἐπίσημα ἱστορικὰ ὀνόματα καὶ ἀξιωματικὰ ἱστορικὰ γεγονότα, ἐμμέσως οὕτω καθιστά μένῃ ἡ διδάσκαλος τῆς ἐθνικῆς ἢ τοπικῆς ἱστορίας.

Δύναται μάλιστα νὰ ὑποστηρικθῆ, ὅτι εἰς πόλεις ὡς τὸ Ἀργοςτῶλιον ὅπου ὁ πληθυσμὸς εἶναι ἐλάχιστος καὶ ὅπου ἡ ἐλάχιστη γωνία καὶ τῆς μᾶλλον ἀποκέντρο ὁδοῦ εἶναι εἰς πάντα πολιτὴν γνωστὴ, δὲν ἐμφανίζεται ἡ τῶν ὁδῶν ὀνομασία ὡς ἀνάγκη διὰ τὴν διευκλύνσιν τῆς συγκοινωνίας ὅσον ὡς χρησιμότης διὰ τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὴν διάσωσιν τῆς τοπικῆς ἱστορίας. Ἰδιαιτέρως εἰς ἡμᾶς ὅπου ἡ ἐλάχιστη πάντοτε κατεβλήθη μέριμνα καὶ ἐπεδείχθη διάθεσις πρὸς γνῶσιν τῆς ἱστορίας τῆς Κεφαλληνίας.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀντιληφθῶμεν ποῖα ἦτο ἡ κρατήσασα σκέψις παρὰ τῆς τότε ἐπιτροπῆς ἦτις ἐδημιούργησε τὴν πλημμελεστάτην ὀνοματοσίαν, καθ' ἣν, ἢ μὲν πολῦτιμος καθ' ἡμᾶς διὰ πολλὰ πλοῦτος λόγους ἀρχῆ τῆς διασώσεως τῶν μεγάλων γεγονότων καὶ ὀνομάτων τῆς Κεφαλληνιακῆς ἱστορίας, ἐλάχιστα ὑπῆρξεν εὐλαδότης, προετιμήθησαν δὲ καὶ ἐνεκρίθησαν ὀνομασίαι οὐδεμίαν ἔχουσαι ἐννοίαν καὶ οὐδένα ἐξυπηρετοῦσιν σκοπὸν.

Χωρὶς νὰ εἰσελθῶμεν εἰς λεπτομερεῖας νομίζομεν ὅτι ἐπιβλήσεται μία ἀναθεώρησις τῆς ἀρχικῆς αποφάσεως.

Ἰμ.

ΞΕΝΗ ΜΟΥΣΑ

ΣΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Μακρινὴ καμπάνα σὰν ἀποσταμένη
τὸ βαρὺ κλωσσίδι σιγαλὰ κινεῖ
καὶ βαθεῖα στενάζει κ' ἀραιὰ σημαίνει
καὶ σκορπᾷ τριγύρω χάλκινη φωνή

Χλιαρὸ τ' ἀγέρι τῆ φωνῆ τῆς σέρνει
καὶ περναῖ ἀπ' τῶν δένδρων τὰ πυκνὰ κλαδιὰ
κ' ἀπ' τοὺς μαύρους ἤχους τέτοια λόγια παίρνει,
τέτοια λόγια φέρνει στὴν πικρὴ καρδιὰ.

«Βασιλεύει ὁ ἥλιος κόκκινος σὰν αἶμα,
στὰ βαθεῖα τοῦ πόντου γέρνει νὰ κρυφτῆ.
Χάθημε μὲ μέρα τοῦ καιροῦ τὸ ῥέμμα
ἦταν' ἓνα κῦμα, ἔπερασε κ' αὐτῆ.

«Σὰν ἀφρὸς στὸ κῦμα κ' ἡ χαρὰ προβάλλει
σὰν ἀφρὸς σι' ἀγέρι ποῦ φυσᾷ ἐλαφρὸ
σβύνεται κ' ἐκείνη καὶ γεννεῖται κ' ἄλλη
καὶ σκορπᾷ κ' ἐκείνη, ναι, σὰν τὸν ἀφρὸ.

«Κι' ἔρχοντ' ἡ ἐλπίδες βριαστικῆς κ' ἐκείνες
πνίγονται στῶν πόθων τῆ βουβῆ βοῆ,
καὶ περνοῦν ἡ μέρες, καὶ περνοῦν οἱ μῆνες
καὶ περνοῦν τὰ χρόνια καὶ περναῖ ἡ ζωῆ.»

Πς.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΩΡΤΗΝ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ

Χαροκτυπημένη μάνα,
κάνει κλάμα δυνατῆ.
Παραπέρα παραμάνη,
χωροφύλακα ζητεῖ
καὶ τὸν βρίσκει καὶ τοῦ λέει:
«πάω καὶ σὲ καρτερῶ
θάμαι πίσ' ἀπὸ τὸ μνήμα
ποῦν' ἐκεῖ μετὰ τὸ σταυρὸ!»

Κλαίει τὴν κακὴν τοῦ μοῦρα
κάποιος ἐρημος πατέρας
κ' ἀπὸ πίσω τοῦ μιὰ χῆρα
πεταλοῦσα τῆς ἡμέρας,
μὲς τὰ μνήματα πετᾷ,
καὶ σφυρίζει σὰ γαλιάντρα
πῶς ξεχνᾷ τὸν πρῶτον ἄνδρα
καὶ τὸν δευτέρον ζητᾷ.

Ορῆνοι δυστυχῶν καὶ πόνοι
κ' ἀναστῆναγμα βαρὺ
κ' ἄλλος παρακί θυμόνει
πῶς τὸ κλέψαν τὸ κερί,
κ' ἀγρικοῦν οἱ πεθαμένοι
τῆ ζωῆ π' ἀπὸ σιμὰ
ἔρχεται καὶ μνημονεύει
καὶ συγχρόνως βλαστημᾷ!

Ἄλλος, σ' ἓνα κυπαρίσσι
σκύφτει καὶ κρυφοδακρύζει.
κ' ἄλλος τάπα στὸ μεθύσι
μὲς τὰ μνήματα ντροκλίζει!

Κι' ἐντῶ μὲς τῶν δακρύων
κ' ἐν τῷ μετὰ τὸ ὄνομα,
νὰ καὶ πλεῖθος κρυφοφύζει
μὲ κορσίδες τοῦ σαρμοῦ
ποῦ θρηνοῦν καὶ δὲν εἰσέρχεται
ἂν πονοῦν γὰρ τὰς περὶ
ἢ ἂν κλαῖν' ἀπὸ μασάζι
ποῦ δὲν βρίσκουνε γαμπροὺς!

ΥΠΟΔΟΧΗ

Ἦρθ' ἐν' ἀγγελοῦδι
ποῦ με μάτι πλάνο
μᾶς χαμογελά.
Δὲς πῶς ἔχει πέσει
μετ' ἀεροπλάνο
ἀπὸ' κεῖ ψηλά!

Ζάχαρι στὸ στόμα!
χέρι, πόδι, σῶμα,
τὶ κανονικὰ!
Τὶ χαριτωμένη,
χειραφετημένη
εὐρωπαϊκὰ!

Ο ΣΟΒΑΡΟΣ

Μέσ' τὸ καφενεῖο
νωχελῶς φουμάζει
κ' ὅταν βλέπῃ μπρῖο
κυριῶν, ποζάζει.
Τὸν μισεῖ τὸν θόρουβον
κ' ἡρεμίαν θέλει
τοῦ μιλεῖς γιὰ ἄμορφες
κ' οὔτε ποῦ τὸν μέλει.
Τὸ εὐρὸν τοῦ μέτωπον
ὕψηλὰ κρατεῖ
κ' ἐν τῇ σοβαρότητι
ἀεροβατεῖ.
Σοβαρὸς ὁ κύριος
δὲν μιλεῖ καθόλου
κ' ἄδικα νομιζέται
γλώσσα τοῦ διαόλου.

ΚΕΛΑΔΗΜΑΤΑ

Τ' ἀπόβραδο ποῦ περπατᾷ
ζηλεύω τὰ σαλόνια,
ποῦ κελαῖδούν ἢ πέρδικες
ποῦ κελαῖδούν τ' ἀηδόνια.
Κι' ἐνῶ λαλοῦνε τὰ πουλιά
ἐν πλήρει συμφωνίᾳ,
οἱ κοῦκοι ποῦ διαβαίνουνε
χαλοῦν τὴν ἁρμονία.

ΤΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Τὴν ψάθα σου στραβὰ μὴν τῆ φορεῖς.
Εἰν' ἄχρηστον ἐστὶν ἐν τῷ καπέλῳ.
Σὲ κάνει κουτσαβάκι, κ' ἐργοῖς
ἦς τέτοια δὲν ἐπινοῦντο Βενιζέλο!

